

TAMAR VAN DIE WOUD REEKS

2. TAMAR EN DIE INDRINGERS

Gerrie Radloff

TAMAR EN DIE INDRINGERS

deur

GERRIE RADLOF

Uitgegee deur:

SKATKIS BOEKE - UITGEWERS

Strand Mews

Strand

2019

Tamar en die Indringers

Voorbladskets is die oorspronklike voorblad van die eerste uitgawe.

Hierdie boek is die tweede uitgawe (aangepaste weergawe).

Kopiereg op hierdie verhaal is voorbehou en dit mag nie in die geheel of gedeeltelik herdruk word of versprei word, sonder die nodige skriftelike toestemming van die uitgewer nie. Herdruk sluit in geen vorm van elektroniese of meganiese vorm, bv. deur middel van e-boeke, fotokopiëring, skryf, bandopname of deur enige ander manier vir inligtingsbewaring of ontsluiting. Al die karakters en gebeure in hierdie verhaal is denkbeeldig en het geen betrekking op enige persone, lewendig of dood nie.

TAMAR EN DIE INDRINGERS

deur Gerrie Radlof

ISBN 978-1-928498-57-5

Uitgegee deur:

Skatkis-Uitgewers, Strand Mews, Strand 7140
Suid-Afrika

Kopiereg @ Pieter Haasbroek (2019)

Aanlyn winkel: <https://sqrindle.com/category/fiction-and-literature>

Webwerf: <https://www.softcoverbooks.co.za>

OPSOMMING

Twee safari's, een van die noorde en een van die weste bring oornag in Tamar se vreedsame koninkryk, agterdog en spanning. Vir die tweede keer bots hy met die beskawing en voel sy hartsnare eenaardig geraak deur 'n beeldskone meisie, Tina, wat met haar vader en vriend die oerwoud binne gedring het...

UITTREKSEL

Uit die takke vlak bo die gedierte se kop val die gestalte van 'n half-naakte man. So onverwags is sy verskyning dat hy reeds lig op sy voete te lande kom voordat of Tina of die gorilla hom gewaar het. Die een oomblik het sy nog op die breë borskas van die dier gekorrel. Nou kyk sy langs die loop af teen die gespierde sonbruin rug van die mees volmaak geboude man wat sy nog ooit gesien het. Sy blonde hare hang tot amper in sy nek. Om sy middellyf is 'n bokvel, maar sy bene en voete is kaal.

Hy staan tussen haar en die gorilla. In sy regterhand het hy 'n mes, maar sy linkerhand is leeg. Sy arms is gekrom en op sy tone staan hy effens vooroor geboë, soos 'n stoeier wat so pas die kryt betree het. Die gorilla deins terug. Net vir 'n oomblik is daar vrees in die rooi oë, maar dan trek hy sy lippe oor sy lang, geel slagande terug en weer stamp hy sy bors uitdagend met sy vuiste.

Tina staan roerloos.

Die man voor haar het nog nie 'n enkele keer omgekyk nie. Sy knip haar oë asof sy wil seker maak dat sy nie in 'n droom verkeer nie. Die besef dat hierdie man met die eenvoudige mes die gorilla sal aandurf, weier om by haar pos te vat. Hoe dapper hy ook al mag wees om tot haar redding te kom, soek hy nou ongetwyfeld sy dood.

INHOUD

Hoofstuk

1. Nag van Spanning
2. Die “Gees” Onthul
3. Vasgekeer
4. Tina word Ontvoer
5. Onverwagte Ontmoeting
6. Tamar se Plan
7. Die Lokval
8. Benoude Oomblikke
9. Afskuwelike Tydverdryf
10. Die Botsing

2. TAMAR EN DIE INDRINGERS

Hoofstuk 1

NAG VAN SPANNING

“Onsin, Saranov!” Die stem kras deur die gekraak van die radio-apparaat. “Jou redes klink onoortuigend.”

Saranov bal sy vuiste. Sy gesette gestalte is half geboë voor die sender. Die sweet wat oor sy vierkantige voorkop aflowp, blink in die helder gloed van die groot vure. Dit gooi flikkerende en dansende skaduwees teen die digte, donker rand van die woud, wat hulle soos ’n swart ondeurdringbare heining omsluit. Sy dik lippe is saamgepers en in sy klein oë is ’n blik van wanhoop te bespeur.

Nog een keer kyk hy om hom heen. Bo die geknetter van die vlamme en die gekraak van die radio-apparaat, probeer hy die vreesaanjaende geluide van die ongetemde wildernis hoor.

“Maar ek sê u ons verkeer in lewensgevaar!” bars hy uiteindelik uit. Hy klink desperaat, op die rand van onverantwoordelikheid, soos een wat op enige oomblik teen gevestigde gesag in opstand gaan kom.

“Jy herhaal dit tot vervelens toe,” kom die antwoord, nadat Saranov die apparaat oorgeskakel het. “Wat is die sogenaamde gevare wat jou blykbaar bedreig?”

“Ek sê u dit is onsigbaar. Ons is maar net gedurig daarvan bewus.”

“Maar hoe op aarde verwag jy dat ons ons moet steur aan jou pleidooie, solank jy ons nie die minste

aanduiding kan gee van die aard en die omvang van jul bedreiging nie?”

“Is dit nodig?” skreeu Saranov feitlik. “U weet dat die vorige ekspedisie eenvoudig van die aardbol af verdwyn het.”

“Bog,” kom die antwoord bars. “Sandra Voronej en haar geselskap het hul bestemming bereik. Hulle het versoek dat ons dringend voorrade en versterkings stuur. Ongelukkig was geheimhouding so noodsaaklik dat die boodskap maar kort en bondig was. Sy het geen besonderhede verskaf van die omstandighede wat hulle daar aangetref het nie.”

“Maar juis,” hou Saranov vol. “Die helikopter wat gestuur is, het ook spoorloos verdwyn. Nog minder is daar ooit weer van Sandra-hulle gehoor. Ek sê u daar moet iets wees, iets groot, onaantasbaar en verskriklik...” Sy hele liggaam bewe van die spanning waarin hy verkeer. “Dit is hierdie woud. Dit is ontsaglik en so magtig, dit dryf my heel van my verstand af dit...!”

“Saranov!” blaf die stem deur die klein luidspreker, “beheer jouself. Dit betaam ’n man van jou status en intelligensie nie om soos ’n bibberende kind tekere te gaan nie. Sandra het deur gekom. Ons weet dit. Heelwaarskynlik is sy en haar geselskap deur die helikopter opgetel, maar het dit daar iewers in die woud neergestort. Jy weet dat ons sedertdien ’n hele paar verkenningsvlugte oor die bergpieke gemaak het. Nêrens het ons tekens van lewe of onraad gemerk nie. Julle sal voortgaan met jul opdrag. Julle moet uitvind wat van jul voorgangers geword het. Ook wil ons volle

besonderhede omtrent die terrein, vir die oprigting van ons vuurpylbasis hê.”

“Ek smee u,” begin Saranov weer, maar koud en kortaf word hy in die rede geval.

“Jy sal ook nie weer met ons in aanraking kom tensy jy belangrike inligting het om te verstrek nie. Hierdie lang gesprekke is gevaarlik. Niemand mag van ons planne weet nie. Ter enige tyd mag iemand per ongeluk op hierdie golflengte inskakel. Alle sukses vorentoe, kameraad.”

Daar is ’n helder klikgeluid. Dan is dit nog net die gebrom van die klein apparaat op die massiewe stomp droë hout, voor die man, wat half inmekaar gekrimp het asof die laaste woorde sy gees verpletter het. Sonder dat sy gedagtes die beweging beheer, skakel hy die sender af.

’n Ent van die klein tent in die middel van die vure, sit tien inboorlingdraers van die safari. Hulle sit styf teen mekaar en digby die vlamme asof hul beskerming daarin vind. Hulle kon die gesprek nie volg nie, omdat hulle die taal van die witman nie verstaan nie, maar aan die klank van sy stem, sy uitdrukking en sy gebare, is dit vir hulle duidelik met watter angstige ernstigheid hy gepraat het. Hulle sien ook die vrees in sy oë, hierdie man wat hulle aan die begin, toe hulle nog digby die beskawing was, met soveel brutale roekeloosheid voort gedryf het. Maar nou is hy nietig en klein in die oorweldigende mag van die natuur, sy bravade van voorheen het hy heel kwytgeraak. Met elke gekraak van ’n droë takkie, as ’n stomp hout op die vuur gegooi word en ’n paar kole

uitmekaar skiet of as die leeus in die verte brul en die hiënas lag, dan swaai Saranov die loop van sy stengeweer met 'n rukbeweging in daardie rigting. Dan klem sy vingers, klam van die sweet, die kolf en die sneller stywer vas.

Maar vannag, soos die vorige nag, is daar 'n onheilspellende stilte om hulle heen. Net nou en dan hoor hulle 'n sagte geritsel, asof 'n groot liggaam êrens versigtig tussen die struik deur beweeg en dan in die proses teen plante se blare skuur. En dit is asof hulle almal daarvan bewus is, dat die een of die ander invloed 'n hegte kring om hul gespan het, 'n onsigbare iets wat gedurig teenwoordig is en wat reeds alle diere uit die omgewing verjaag het. Dit skep die indruk van 'n bonatuurlike mag wat die klein geselskap afgesonder het vir sy persoonlike prooi.

Agter Saranov sit 'n tweede witman. Ook hy het 'n stengeweer oor sy knieë. Hy is heelwat langer as sy maat, maar sy skouers is breed en kragtig, alhoewel hy hulle soos 'n bokser effens vooroor trek. Ook hy het die gesprek met fronsende voorhoof en angstige blik gevolg. Tog is daar by hom nie die intense vrees van die ander nie, asof hy minder verbeelding het en die onbekendheid van hul bedreiging hom nie so diep raak nie. Dit is hy wat eerste orent kom en sy skouers liggies ophaal.

“Die feit bly staan, Saranov,” sê hy stadig. “Sandra en haar ekspedisie het hierdie selfde roete gevolg en hulle het die bergpiek bereik.”

“Maar hoe weet ons watter teenspoed hulle gehad het?” roep Saranov wanhopig uit.

“Dan moes hulle dit oorkom het,” antwoord die ander filosofies. “Ek het jou gesê dit sal ons niks baat om nog ’n keer die versoek te rig, dat ons die soektog maar moet laat vaar nie. In alle geval,” voeg hy droog by, “weet jy goed genoeg wat met ons sal gebeur as ons met ons stert tussen ons bene terug keer. Ons sal dan in alle geval nie lank lewe nie.”

“Maar luister, Molenski. Hulle kon minstens ’n groter ekspedisie gestuur het. Ons is twee man en ’n paar nuttelose bediendes. Jy kan maklik praat. Jy is opgelei vir spioenasie. Julle weet dat die dood julle soos jul eie skaduwee volg. Maar ek is ’n wetenskaplike. Hierdie dinge ontstel my!”

“Dit is jou blote verbeelding,” werp Molenski bedoord terug. “Sandra-hulle was maar vier en sy was ’n vroumens. As hulle kon deurkom, kan ons ook. ’n Groot geselskap sou aandag getrek het. Geheimsinnigheid is van die uiterste belang, jy weet dit goed. Ons moet probeer uitvind wat van hul geword het en dan hul werk voltooi.”

“Ek weet! Ek weet! ” roep Saranov uit. “Ek weet dat ons die ganse Afrika kan beheer indien ons daarin kan slaag om ’n strategies-geleë vuurpylbasis op te rig, voordat iemand kan agter kom wat aan die gang is. Ek besef ook van watter onskatbare waarde dit sou gewees het indien dit reeds bestaan het. Met die huidige verwickelinge in die Kongo, sou ons genoeg rede gehad het om dadelik in te gryp. Vandaar af verder is dit maar ’n tree of twee na wêreldbeheer.”

“En jy is nie gewillig om jou lewe vir jou volk, jou ideale en die toekoms van die wêreld op te offer nie?” merk Molenski met ’n mate van sarkasme op.

“Dood is my dienste nutteloos,” snou Saranov hom eenvoudig toe.

“In alle geval, ek gaan nou slaap.”

“Slaap!” bars Saranov uit. “Wie kan onder sulke omstandighede nog slaap?”

“Sit jy dan maar en luister na niks.” Sonder ’n verdere woord buk Molenski by die tentopening in.

Saranov gluur hom agterna. Hy besef dat hy homself sal moet reg ruk. Dit is soos Molenski sê. Daar is vir hul geen keuse nie. Boonop is dit vir hom ’n vernedering om sy gevoelens voor sy kollega en voor die inboorlinge bloot te lê. Maar nogtans irriteer Molenski se bedardheid hom.

Hy stap om die vuur na die groep draers. Hul hoofman is ’n intelligente inboorling en hulle is almal van die Baziru-stam wat in die Noordoostelike hoek van die Belgiese Kongo woonagtig is. Hier het Saranov hulle in diens geneem, nadat hy en Molenski die laaste vesting van die beskawing, langs die Albert meer verlaat het. Hy het daarteen besluit om ’n blanke gids te huur, aangesien dit nodig sal wees om van hierdie groepie Bazirus ontslae te raak, sodra hulle hul bestemming bereik het.

Aan ’n blanke gids sou hulle hul sending moes verduidelik en hulle sou die moeiliker om die bos kon lei. Ook is daar heelwaarskynlik maar min wat dit in hierdie onbekende streke sou waag. Selfs Warango het sterk beswaar gemaak toe Saranov hom, nadat hulle ’n

paar dae op pad was, meegedeel het dat hul suidwaarts teen die bergreekse op, die grens van die Kongo langs moes aftrek. Warango het sy kop heftig geskud. Hy het Saranov meegedeel dat die duisende vierkante myle daarlangs, ondeurdringbaar is en dat niks daar kan bestaan, behalwe die pigmeë en die gorillas. Ook het hy gepraat van die geheimsinnige gees van die woud. Maar daarna het hy bloot as 'n bonatuurlike verskynsel verwys. Hy kon geen verdere besonderhede verstrek nie en Saranov het dit gou as onsin verwerp. Tog is daardie verwysing nou die skerpste in sy geheue.

“Dit is baie stil vannag, Warango,” sê hy gedemp, onderwyl sy oë weer tas om deur die stikdonkerte buite die kamp te sien.

“Dit is stil, bwana,” antwoord die hoofman en ook sy blik dwaal angstig rond. Agter hom sit die Bazirus styf teenmekaar gehurk.

“Julle sal seker graag wou terug gaan, Warango?” merk Saranov so bedaard as moontlik op.

“Ons huise is ver,” antwoord die Baziru. “Ons verlang sterk.”

“Dit wou my 'n paar keer voorkom dat julle ons dalk in die steek sal laat, Warango.”

“Nooit,” verseker die inboorling hom heftig, maar Saranov weet dat dit onwaar is. Hy weet ook dat Warango die dreigement in sy woorde gesnap het. Maar gelukkig besef hy dat hulle dit nie sal waag om die terugtog op hierdie stadium alleen aan te pak, sonder die beskerming van die stengewere nie. Hulle lot is met die van die twee witmans verseël, want hulle het reeds

verder suidwaarts gevorder as wat enige inboorling dit nog ooit gewaag het.

“Jy het ’n tyd gelede van die gees van die woud gepraat, Warango,” sê Saranov nog steeds so geselsend as wat hy kan.

“Auk!” roep die Baziru uit asof ’n skielike hou hom toegedien is. Ook die ander skuifel ongemaklik rond en talle groot, wit pare oë loer verskrik oor hul skouers. “Hy is hier, n’kos,” sê die Baziru dan fluisterend. “Ons voel hom daarbuite in die nag.”

“Maar wat of wie is dit?” wil Saranov weet.

“Dit weet Warango nie,” antwoord die inboorling. “Niemand sien hom nie. Almal is bang. Die diere van die nag hardloop weg. Daarom is dit so stil, n’kos.”

“Maar wat doen hy dan as niemand hom nog gesien het nie?” Saranov kan die vrees skaars uit sy stem hou.

“Hy maak dood, n’kos. Die swart man wat hierheen kom, sien sy huis nooit weer nie. Hy kan nooit vertel nie.”

’n Rukkie lank staan Saranov stil. Die beelde wat deur sy gedagtes flits, dreig om hom weer in ’n bewende en swetende bangbroek te laat verkrummel. Hy klou krampagtig aan sy stengeweer vas.

“En tog het julle tot hier saam gekom,” sê hy koelweg.

“Die wapen van die witman is sterk, n’kos.”

“Jy bedoel dat dit sterker as die gees van die woud is?”

“Niemand weet nie, n’kos. Dit is net beter vir die Baziru om daar naby te bly.”

Saranov kan ’n glimlag skaars bedwing. Warango is nie onnosel nie. Dit is vir hom onmoontlik om die mag van

die vuurwapen teen die mag van sy bygeloof op te weeg. Maar hy verkies dit darem om die beskerming van die gewere te geniet.

“Hierdie gewere maak vinnig dood,” is al wat Saranov sê. “’n Paar van julle moet nou gaan slaap. Die ander moet die vure aan die brand hou. Ek sal...” Hy sien hoe die Baziru se oë wyd rek en hy sien die naakte vrees daarin. Hy sien die magteloosheid van die inboorling om sy lippe oop te maak en te skreeu.

Saranov was reeds gespanne gewees. Nou swaai hy om asof sy spiere staalvere is wat hom in beweging bring. Hy het gemerk dat Warango oor sy skouer na iets agter hom kyk.

Die beweging daar tussen die twee verste vure vang sy oog. Die vlamme gooi vir die kleinste gedeelte van ’n sekonde, ’n bleek gloed op ’n wit gedaante wat met ongelooflike snelheid en met algehele geluidloosheid in die donkerte verdwyn. Toe Saranov die snelgeweer oplik, hoe vinnig die gebaar ook al volgens sy mening is, het die skim reeds verdwyn.

En tog trek sy vinger styf om die sneller. Donderend knal die skote so vinnig opmekaar dat die een nie van die ander onderskei kan word nie.

’n Benoude gil bars uit die tent. Verwese van skrik storm Molenski uit en staan dan besluiteloos stil. Saranov het die sneller gelos. Net die geknetter van die vlamme is hoorbaar in die drukkende stilte wat op die kamp neergedaal het.

“Wat de joos gaan aan?” roep Molenski dan uit. Sy stem bewe, maar hy is ook aggressief van die skok wat hy deur Saranov se toedoen moes opdoen.

“Daar was iets tussen die vure,” sê Saranov skaars hoorbaar.

“Iets!” bulder Molenski. “Ek het net mooi genoeg van jou iets. Wat was dit man?”

“Ek, ek weet nie mooi nie. Ek...”

“Die gees van die woud,” mompel Warango benoud agter hom en Saranov draai stadig om. Die Bazirus sit om die vuur vasgeanker. ’n Paar het hulle hande oor hulle kop asof hulle hou van bo af verwag. Hulle is te bang om op te kyk.

“Jy het dit eerste gesien, Warango,” sê Saranov streng. “Wat was dit?”

“Die gees, n’kos. Die gees,” bibber dit deur bewende lippe.

“Die gees se voet! ” blaf Saranov, maar onbeheersde angs klop is sy keel. “Vertel my net wat jy gesien het.”

“Hy sweef by die tent verby, n’kos en hy sweef tussen die vure deur. Dit is al.”

Saranov swaai om. Skaars het hy ’n tree na die tent se kant toe geneem of steek hy vas.

“Wat het jy met die sender gedoen, Saranov?” verneem Molenski skerp.

“Maar dit, dit was daar op die stomp. Wat bedoel jy?”

“Dit is nie nou hier nie.” Molenski loer na alle kante om seker te maak dat dit nie afgeval is nie.

“Hier, Saranov!” roep hy dan uit, “kom kyk hier.”

Saranov hardloop nader. Hy buk langs Molenski neer.

Duidelik in die sagte grond is die spore van iets of iemand wat vinnig gehardloop het. Dit het die vorm van vyf tone soos 'n mens s'n. Dit het ook die grootte van die voet van 'n gewone man.

“Warango!” bulder Saranov. “Kom kyk hier.”

Huiwerend kom die Baziru nader. 'n Entjie van hulle af bly hy staan asof hy te bang is om te na aan die plek te kom waar hy die gees gesien het. Ongeduldig skreeu Saranov op hom en vir veiligheidshalwe kom loer Warango oor die witman se skouer.

“Wat is dit?” blaf Saranov.

“Die spoor, die spoor van 'n man, n'kos.”

“En sal 'n gees 'n spoor nalaat?” Saranov is meteens weer vol moed. Wie of wat dit ook al was wat so in 'n oogwenk deur die kamp geflits het, is nietemin iets van vlees en bloed. Dit is tasbaar en is afhanklik van die gewone metodes om oor die aarde te beweeg. Dit sal dus iets wees wat met normale wapens bestry kan word.

“Kom,” sê Molenski en toe Saranov die verligting in sy maat se stem hoor, besef hy vir die eerste keer dat Molenski maar net as gevolg van sy strenge opleiding, daarin geslaag het om nie sy ware gevoelens te toon nie. Hy was ook sterk vasgevat in die greep van die onbekende gevaar.

“Bring daardie flits, Warango.”

Die Baziru tel die sterk flits voor die tent op. Die straal lig is helder en werp 'n baan langs die tente af. Duidelik sien hulle die spore waar dit tussen die bome uitkom, rakelings by die stomp waarop die radio-apparaat

gestaan het, verby geskiet het en toe weer tussen die vure deur in die woud verdwyn.

“Hy moet die snelheid van ’n wildsbok hê,” sê Saranov met diep ontsag. “Kyk na die lengte van sy treë.”

“Hoe groot was hy?” vra Molenski stadig, want hy is ook beïndruk, alhoewel die afleidings van die vermoë van hul besoeker hulle nie afskrik, na die ontdekking dat hulle tog nie nou met iets bonatuurliks te doen het nie.

“Ek het hom nie duidelik gesien nie,” antwoord Saranov. “Maar ek verbeel my dat hy van normale lengte kan wees. Wat sê jy, Warango?”

“Hy is wit, n’kos en sy vel is kaal.”

“Sou jy sê dat hy ’n gewone mansmens is?”

“Dit kan so wees, n’kos.”

“Maar dan beteken dit dat iemand ons nou al ’n dag of wat dophou,” sê Molenski peinsend. “Dit moet iemand wees wat die woud goed ken. Die doel van sy besoek was blykbaar om die radio in die hande te kry.”

“Om wat mee te doen?” vra Saranov.

“Jy vra vir die verkeerde man,” werp Molenski droog teë. “Volg sy spoor en vind self uit.”

“Moenie belaglik wees nie!” snou Saranov hom toe. “Met sy vaart sal hy ons in die donkerte, die een na die ander kan afmaai.”

“Ek het nie voorgestel om saam te gaan nie,” merk Molenski droog op. “In alle geval, nou weet ons dat ons met die een of die ander bosbewoner te doen het.”

“’n Bosbewoner wat nogtans sy lewe waag om te verhoed dat ons weer met die beskawing in aanraking kan kom. Besef jy dat ons nou heeltemal van die buite

wêreld afgesny is? Besef jy dat dit beteken dat ons moontlik gevolg word en dat daar mense is wat van ons planne weet?”

“Dit is alles afleidings.” Molenski haal sy skouers op. “Miskien is dit ’n aap wat met die ding wil speel. Ons kan môre die spore volg. Dalk kry ons dit sommer hier digby iewers.”

“In alle geval,” Saranov sug. “Ek voel nou heelwat beter. Ek gaan ook nou slaap.” Hy wend hom tot die Baziru.

“Jy verstaan nou, Warango,” sê hy met nadruk, “daar is nie so iets soos ’n gees van die woud nie. Dit is ’n mens wat jy gesien het. Julle moet ook rus. Laat net ’n paar die vure aan die brand hou.”

“Ja, n’kos.” Die Baziru keer terug na sy stamgenote. ’n Oomblik lank staan en luister Saranov en Molenski na hul opgewonde gebabbel, want alhoewel hulle die Baziru-dialek nie verstaan nie, is dit duidelik dat Warango hulle probeer gerusstel en dat hulle gretiglik sy verduidelikings aanvaar.

“Maar, Saranov,” sê Molenski dan. “Veronderstel ons nagtelike gas besluit om terug te keer. Dalk is daar nog iets hier in die kamp wat sy belangstelling gaande gemaak het.”

“Warango het sy rewolwer,” antwoord Saranov bedaar. “Maar afgesien daarvan,” hou Molenski vol, “kan ons hom nie dalk terug lok en gereed wees wanneer hy weer opdaag nie?”

Hoofstuk 2

DIE “GEES” ONTHUL

’n Rukkie lank sê Saranov niks. Sy blik dwaal oor die vure na die donker kolle tussen die verligte stamme en struie en na die takke en blare van die bome.

“Wie sê hy hou ons nie op hierdie oomblik dop nie?” meen hy dan.

“Wat maak dit saak. Kom ons aanvaar dit.”

“En waarmee wil jy hom nogal uitlok?”

“Wat van een van ons gewere?”

“Is jy van jou sinne berowe, Molenski?”

“Geensins. Ons sorg dat dit nie gelaai is nie. In alle geval, gaan ons mos verhoed dat hy nie daarmee wegkom nie.”

Saranov haal sy skouers op. Hy kyk ’n keer na die Bazirus se kant toe en sien dat helfte van hulle reeds op die grond uitgestrek lê, met hul kaal voete na die hitte van die vlamme gekeer.

“Nou maar kom ons gaan slaap,” sê hy doelbewus en terselfdertyd laat sak hy sy stengeweer sodat dit teen die boomstam leun, waarop die radio gestaan het. Dit is egter aan die verste kant van die tent, maar reg voor die opening.

Saam stap hulle binne. Soos gewoonlik trek hulle net hul baadjies en hul skoene uit. Molenski blus die lampie wat teen die een tentpaal hang en dadelik swaai hy om. Hul skaduwees sal nou nie meer van buite sigbaar wees nie en hul bewegings daar binne sal dus nie opgemerk kan word nie. Hulle sak albei op die grond neer, met hul koppe digby die tentflappe. Hulle sorg dat die lig van die